

[Statsministeren.]

Femtenmandsudvalget, er endnu Medlem af Firemandsudvalget, og det ærede Medlem har ikke paa noget tidligere Tidspunkt fundet Anledning til at give det mindste Udtryk for Misbilligelse af, hvad der er sket i denne Sag. Først nu foreslaar det ærede Medlem Hr. Stauning her i Tinget at misbillige, hvad han selv tidligere paa ethvert Stadium er holdt underrettet om, og som han aldrig tidligere har fundet Anledning til at udtale blot en Antydning af Misbilligelse af overfor Ministeren, der baade skriftligt og mundtlig har henvendt sig til Udvalget. Jeg synes, det er en beklagelig Uoverensstemmelse, det ærede Medlem her anbringer sig i, og jeg maa mene, at netop en Misbilligelse med den Motivering, det ærede Medlem gav, ikke kan være berettiget.

Jeg skal altsaa paa Regeringens Vegne udtale, at Regeringen ikke ser sig i Stand til at modtage det af det ærede Medlem fremsatte Forslag om Paastand paa Overgang til Dagsorden.

Hvad derimod angaar det af de ærede Medlemmer Hr. Christmas Møller og Hr. Hagbart Berg stillede Forslag til Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvori Regeringen opfordres til at overveje og forhandle med Rigsdagens Finansudvalg om nærmere Regler for Fastsættelse af Honorarer i Forbindelse med ministerielle Kommissioner, kan jeg udtale, at Regeringen gerne modtager denne Opfordring. (Munterhed). Ja, Regeringen modtager gerne denne Opfordring, og den modtager den gerne, fordi de Forhandlinger, der har fundet Sted ved Finanslovsforlagets anden Behandling, og ogsaa visse Udtalelser, der er fremsat her i Dag, har været af en saadan Beskaffenhed, at det er min bestemte Opfattelse, at ikke blot Regeringen, men ogsaa Rigsdagen er bedst tjent med, om det ved en fast Aftale kunde være muligt at undgaa, at tilsvarende Forhandlinger i Fremtiden optager Rigsdagens Tid.

Jeg vil gerne hertil føje, at det maaske derved ogsaa kunde opnaas, at danske Embedsmænd fritages for at blive gjort til Genstand for saadanne ubeføjede Beskyldninger som dem, der beklageligvis har været fremsat ved Finanslovsforlagets anden Behandling, og som ogsaa, forekommer det mig, i noget afdæmpet Skikkelse har været fremsat her i Dag.

Det er af disse Grunde, jeg siger, at Regeringen gerne modtager denne Opfordring. Det er af disse Grunde, at Regeringen er villig til gennem Overvejelser og Forhandling med Tingenes Finansudvalg

at medvirke til en fast Ordning for Fremtiden.

Hagbart Berg: Efter de Udtalelser, der er fremsat saavel af den højtærede Statsminister som af den højtærede Handelsminister, kan jeg selvsagt fatte mig meget kort. Jeg tror, at Tingets højtærede Formand har fuldkommen Ret i, at mange vil finde, at denne, om jeg saa maa sige, anden Behandling af Honorarspørgsmaalet meget vel kunde have været sparet. Der er ingen Grund til at gentage alt det, der blev fremført under Finanslovsforlagets anden Behandling, og navnlig finder jeg ikke Anledning til at beskæftige mig med de vidtløftige Indlæg, som gentagende er fremkommet fra det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg maa mene, at det ærede Medlem efter de kraftige Angreb, han rettede, da vi sidst havde Sagen til Behandling, nu er paa fuldt Tilbagetog, men man maa jo gaa ud fra, at en Mand, der til enhver Tid taler om Ansvar og appellerer til Ansvarsfølelsen, selv vil vide fuldt ud at tage Ansvaret for de Handlinger og de Ord, han har fremsat her i Tinget, naar det kræves. Jeg har nu i nogen Tid fulgt den Maade, hvorpaa det ærede Medlem mener sig berettiget til at udtale sig baade overfor Medlemmer i dette høje Ting, overfor Regeringen og overfor Folk udenfor denne Sal, der ikke kan forsvare sig, og jeg har afgjort det Indtryk, at Ledemotivet, Mottoet for det ærede Medlems Deltagelse i Forhandlingen i dette høje Ting, i hvert Fald ikke er det gamle Ord: Adel forpligter. Og jeg bruger et dansk Ord, jeg tror, det er mere nyttigt, naar der forhandles her i Tinget, at bruge danske Ord end at bruge engelske og kinesiske Ord, der bagefter kan bortforklares.

Jeg mener i og for sig ikke, det er nyttigt at vende tilbage til denne Forhandling, men jeg vil kun sige om selve Honorarspørgsmaalet, at det selvfølgelig i høj Grad maa være en Skønssag i det enkelte Tilfælde, om der kan ydes Honorarer, og hvor store disse kan være. Jeg for mit Vedkommende skal aldeles ikke imødegaa Betragtninger, der under denne Sags Behandling har været fremme, eksempelvis fra det ærede Medlem Hr. Korsgaard — principielle Betragtninger. Enhver kan have sin Mening om, hvorvidt det er rigtigt i det givne Tilfælde at udbetale Honorarer, og hvor store disse skal være, men det springende Punkt og det, som den højtærede tidligere Handelsminister og vi i al Almindelighed har Lov til at føle os noget